

[Poul Møller.]

en krænkelse af og en udfordring til det danske folks antifascistiske og demokratiske livssyn og traditioner?"

Hertil har statsministeren nu i dag citeret det svar, han gav — det står sp. 3767 — hvori han siger til sidst:

„Derimod er der næppe en helt tilsvarende klarhed omkring den græske konges forhold til det, der er sket. Jeg synes, vi ved for lidt om denne specielle del af udviklingen til at kunne udtale nogen vurdering af den. Hvis imidlertid begivenhederne har taget en sådan fart og karakter, at det i de kommende måneder ikke vil være muligt for den græske konge at rejse til udlandet — ja, så tror jeg, alle vil forstå det.“

Det er jo det, man kalder diplomati, og derfor kan statsministeren i dag sige, at han ikke har sagt, at kong Konstantins ophold her i landet var uønsket. Men jeg henviste til regeringsorganet, som han ikke har dementeret. I tiden fra 29. april 1967 og frem til denne dag har statsministeren ikke dementeret Aktuelt's opfattelse af dette diplomatiske svar. (*Stats- og udenrigsministeren* [J. O. Krag]: Er jeg ansvarlig for det?). Nej, jeg nævner bare, at det har statsministeren ikke gjort. Først i dag finder han anledning til at demtere den opfattelse, som Aktuelt, regeringsbladet, har af hans udtalelser. Regeringsbladets opfattelse er denne — og derved klassificerer regeringsbladet også mig — som stod i bladet den 29. april i år:

„Det var ellers tydeligt for alle andre, da statsminister Jens Otto Krag forleden i folketinget på et spørgsmål om regeringens stilling til det græske kongepars deltagelse i tronfølgerens og grev Henris bryllup i juni svarede:

Den danske regering vil forstå, hvis det græske kongepar ikke ser sig i stand til at komme på grund af begivenhederne i Grækenland.“

Og hvad var det, der var tydeligt? Det var:

„De græske kupmagere og deres tilhængere er åbenbart ikke i stand til at fatte et høfligt afbud. Det var ellers tydeligt for alle andre.“

Og det slutter — hvis statsministeren lige vil høre efter, så får han nok ordet senere:

„Om et afbud til kong Konstantin skal ske officielt eller mere diskret, er i denne forbindelse ligegyldigt. Han kan blot ikke komme til Danmark, så længe han er i spidsen for det styre, der har berøvet det græske folk alle dets frihedsrettigheder.“

Se, hvis statsministeren havde været i tvivl om, hvorvidt man kunne fælde en dom over kong Konstantin, skulle han efter min mening have ladet være med at komme med denne sætning om, at det var forståeligt, hvis han ikke kunne komme, for deri lå der jo — det stod, som der står i Aktuelt, tydeligt for os alle — en opfordring til at sende et afbud. Det ligger der i det, når landets regeringschef siger sådan om en fremmed statschefs besøg her i landet. Derfor havde statsministeren al mulig anledning til at afklare denne situation og besvare hr. Kai Moltkes spørgsmål på en helt anden og efter min mening mere værdig måde, og statsministeren kan ikke overbevise mig om, at han har gjort det, eller at det var et værdigt svar. Jeg har sagt, at jeg føler, det var et uværdigt svar, statsministeren gav.

Så er der spørgsmålet om udenrigspolitikken i øvrigt. Vi har ikke givet statsministeren eller hans parti nogen som helst grund til at formode, at vi ville pjække fra vore udenrigspolitiske forpligtelser over for socialdemokratiet — ikke nogen som helst grund til at formode det. Vi står også i fremtiden ved den udenrigspolitik, vi har ført i fællesskab, ligegyldigt hvilke ting der sker mellem SF og socialdemokratiet. Så længe socialdemokratiet holder fast ved den udenrigspolitik, vi har ført i fællesskab — det, man kalder NATO-politikken — vil statsministeren ikke få grund til at beklage sig over manglende loyalitet i denne sag hos det konservative folkeparti.

Jeg kan yderligere føje til, at vi ikke vil gentage det, som skete i maj 1953 i dette ting, hvor man sagde, at hvis venstres og det konservative folkepartis fællesregering ikke kunne søge almindelig politisk tilslutning fra socialdemokratiet, men skulle være afhængig af de radikale, måtte man ikke vente, at man havde socialdemokratiets støtte til udenrigspolitikken. En sådan erklæring giver vi ikke. Men det, der er vor bekymring, er den agitation, som støttepartiet fører. Her tror jeg ikke stats-